

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **Sędzia SO Hubert Zaremba**

Protokolant: sekr. sąd. Irmina Polkowska

po rozpoznaniu w sprawie **J. D. i in.** obwinionych z **art. 52 § 2 pkt 1 k.w.**

zażalenia oskarżyciela publicznego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2018 r.

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem dnia 19 kwietnia 2018 roku (k. 347) Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie, na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.s.w., art. 62 § 2 k.p.s.w. oraz art. 119 § 2 pkt 1 k.p.s.w.:

1. umorzył postępowanie przeciwko M. P., J. D., D. Z., J. W., J. P., P. J. i B. B. wobec stwierdzenia, iż czyny obwinionych nie zawierają znamion wykroczenia,
2. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył oskarżyciel publiczny, zaskarżając go w całości na niekorzyść obwinionych (k. 373). Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

- na podstawie art. 109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 438 § 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania, tj. art 39 § 1 k.p.s.w. polegającą na nieprzeprowadzeniu przez sąd pierwszej l

instancji z urzędu dowodu z przesłuchania w charakterze świadka przewodniczącego

zgromadzenia cyklicznego na okoliczność planowanego przebiegu zgromadzenia cyklicznego

%

mającego na celu oddanie hołdu ofiarom katastrofy w S., a w szczególności ustalenia planowanej godziny przemarszu tego zgromadzenia ul. (...), co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia w zakresie ustaleń faktycznych co do popełnienia przez obwinionych czynu polegającego na usiłowaniu przeszkodzenia w przebiegu niezakazanego zgromadzenia.

- na podstawie art. 109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 438 § 3 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na błędnym ustaleniu przez sąd pierwszej instancji, że obwinieni zachowaniem swym polegającym na siedzeniu w poprzek ul. (...) bezpośrednio na planowanej trasie przemarszu zgromadzenia cyklicznego nie usiłowali przeszkodzić w przebiegu niezakazanego zgromadzenia, co mogło mieć wpływ na treść

orzeczenia w zakresie ustalenia przez sąd, że zachowanie obwinionego nie zawiera znamion wykroczenia z art. 52 § 2 pkt 1 k.w.,

- ponadto z ostrożności procesowej, gdyby Sąd nie podzielił poglądu skarżącego o popełnieniu przez sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych alternatywnie na podstawie art. 109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 438 § 1 k.p.k., obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 52 § 2 pkt 4 k.w. poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że siedzenie na trasie przemarszu zgromadzenia cyklicznego oraz niestosowanie się do wezwań do opuszczenia tego miejsca nie stanowi bezprawnego zajęcia miejsca, którym inna osoba prawnie rozporządza jako organizator lub przewodniczący zgromadzenia, a także że brak reakcji ze strony osób wzywanych do opuszczenia tego miejsca nie jest wzbranianiem się do opuszczenia tego miejsca, w rozumieniu tego przepisu.
- na podstawie art. 109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 438 § 3 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przydanie przy dokonywaniu oceny społecznej szkodliwości czynu zbyt dużego znaczenia okoliczności popełnienia czynu, tj. działania w ramach kontrmanifestacji, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez ustalenie przez Sąd Rejonowy, że czyn obwinionych nie jest czynem społecznie szkodliwym.

Oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zażalenie jest niezasadne.

Prawidłowo Sąd Rejonowy w zaskarżonym postanowieniu wskazał, iż postępowanie w niniejszej sprawie podlega umorzeniu wobec stwierdzenia, iż czyny obwinionych nie zawierają znamion wykroczenia (art. 5 § 1 pkt 2 k.p.s.w.).

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny okoliczności niniejszej sprawy.

Przy czym oceniając zachowanie obwinionych: M. P., J. D., D. Z., J. W., J. P., P. J. i B. B. sąd pierwszej instancji - co charakterystyczne dla fazy postępowania na posiedzeniu przed rozprawą główną dokonał jedynie prawnokamej oceny czynów zarzucanych obwinionym w świetle zgromadzonych i przedstawionych przez oskarżyciela publicznego dowodów, dochodząc do konkluzji, iż nie wyczerpywały one znamion wykroczeń stypizowanych przede wszystkim w art. 52 § 2 pkt 1 k.w. oraz w art. 52 § 2 pkt 4 k.w., która to ocena skutkowała umorzeniem postępowania przeciwko obwinionym, na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.s.w., wobec braku znamion wykroczenia. Takie procedowanie Sądu 1 instancji, zaś, było uprawnione, skoro dowody zebrane i przedstawione przez oskarżyciela publicznego miały jednoznaczny wyraz i w sposób oczywisty z dowodów tych wynika, że zarzucone obwinionym czyny nie zawierają znamion wykroczenia, co szczegółowo i jednoznacznie przekonująco wykazał Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Tym samym bezpodstawnie sformułowany został przez oskarżyciela publicznego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu przez sąd pierwszej instancji, że obwinieni swoim zachowaniem polegającym na siedzeniu w poprzek ul. (...) bezpośrednio na planowanej trasie przemarszu zgromadzenia cyklicznego nie usiłowali przeszkodzić w przebiegu niezakazanego zgromadzenia.

Oceniając zachowanie obwinionych. Sąd Rejonowy doszedł do trafnego wniosku, że nie może być ono traktowane jako usiłowanie przeszkodzenia w przebiegu niezakazanego zgromadzenia, a tym samym brak w ich zachowaniu znamion wykroczenia z art. 52 § 2 pkt 1 k.w.

Czynność sprawcza w przypadku wykroczenia stypizowanego w wyżej wymienionym przepisie polega na usiłowaniu przeszkodzenia lub przeszkadzaniu w organizowaniu lub przebiegu niezakazanego zgromadzenia.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni pojęcia „przeszkadzania” oraz „usiłowania przeszkodzenia” odwołując się przy tym do norm konstytucyjnych oraz norm konwencyjnych, w których zagwarantowane jest prawo do swobodnego wyrażania swojej opinii i poglądu, by w jej wyniku dojść ostatecznie do słusznej konkluzji, iż zachowanie obwinionych nie było nakierowane na ograniczenie prawa innych osób do realizowania wolności gromadzenia się

w miejscu publicznym, w którym to wypadku zaistnieć mogłyby dopiero przewidziane w art. 52 § 2 pkt 1 k.w. znamiona „przeszkadzania” lub „usiłowania przeszkodzenia” w przebiegu niezakazanego zgromadzenia, a zatem, wbrew stanowisku żalącego, nie wyczerpywało znamion wykroczenia z art. 52 § 2 pkt 1 k.w.

Przedstawione obszernie przez sąd pierwszej instancji stanowisko, szczegółowo i jednoznacznie przekonująco uzasadnione w motywacyjnej części zaskarżonego postanowienia, iż zarzucone obwinionym czyny nie zawierają znamion wykroczenia, również w odniesieniu do ich społecznej szkodliwości, jest słuszne. Sąd odwoławczy nie będzie zaprezentowanej przez Sąd I instancji argumentacji w tym miejscu powielał, dość powiedzieć, że w pełni ją aprobuje, przede wszystkim jej finalny wniosek, będący wynikiem uwzględnienia wszystkich okoliczności, w jakich obwinieni się znaleźli, a mianowicie iż realizowali oni swoje konstytucyjne i konwencyjne prawo do wyrażania poglądów, zaś ich działań nie sposób ocenić jako godzących w społecznie istotne wartości i doszukać się w ich zachowaniu ujemnej społecznie treści.

Także podniesiony przez oskarżyciela publicznego zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 52 § 2 pkt 4 k.w. oraz argumenty go wspierające jawią się jako niezasadne.

Sąd Rejonowy również w tej części dokonał wnikliwej i prawidłowej oceny zachowania obwinionych przez pryzmat znamion stypizowanych w wyżej wymienionym przepisie (art. 52 § 2 pkt 4 k.w.), która to ocena tym bardziej jawi się jako słuszna, że w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, aby osoba uprawniona do dysponowania terenem, na którym organizowano „(...)”, wzywała protestujących, w tym obwinionych, do jego opuszczenia.

Oskarżyciel publiczny w treści zażalenia nie przedstawił skutecznych argumentów, które mogłyby podważyć trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zarzut obrazy art. 39 § 1 k.p.s.w. został sformułowany wadliwie. Sąd pierwszej instancji - co charakterystyczne dla fazy postępowania na posiedzeniu przed rozprawą główną - dokonał, bowiem, jak już wcześniej wspomniano jedynie prawnokamej oceny podjętych przez obwinionych: M. P., J. T.

D., D. Z., J. W., J. P., P. J. i B. B. zachowań w świetle materiału dowodowego przedstawionego przez oskarżyciela publicznego, która to ocena skutkowała umorzeniem postępowania przeciwko obwinionym, na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.s.w., wobec braku znamion wykroczenia. Jak wskazano już powyżej, takie procedowanie Sądu I instancji, zaś, było w pełni uprawnione, skoro dowody zebrane i przedstawione przez oskarżyciela publicznego miały jednoznaczny wyraz i w sposób oczywisty z dowodów tych wynika, że zarzucone obwinionym czyny nie zawierają znamion wykroczenia.

Również podniesiony w zażaleniu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przydanie przy dokonywaniu oceny społecznej szkodliwości czynu zbyt dużego znaczenia okoliczności popełnienia czynu, tj. działania w ramach kontrmanifestacji, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez ustalenie przez Sąd Rejonowy, że czyn obwinionych nie jest czynem społecznie szkodliwym, jest niezasadny. Zdaniem Sadu odwoławczego, Sąd meriti właściwie, wnikliwie i adekwatnie do realiów niniejszej sprawy rozważył i ocenił okoliczności relewantne dla ustaleń odnośnie społecznej szkodliwości czynu, wyprowadzając z tej oceny trafny wniosek, iż brak w zachowaniu obwinionych ujemnej społecznie treści.

Konkludując, Sąd Okręgowy podziela stanowisko wyrażone przez sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu, iż zarzucone obwinionym czyny nie zawierają znamion wykroczenia, również w odniesieniu do ich społecznej szkodliwości, co stanowi negatywną przesłankę procesową przewidzianą w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.s.w. Zajęte stanowisko sąd meriti prawidłowo uzasadnił w motywacyjnej części zaskarżonego postanowienia. Przedstawioną tam przez sąd I instancji argumentację prawną Sąd Okręgowy podziela, a wobec obszerności tej argumentacji jej powielanie w tym miejscu jest zbędne. Dość w tym miejscu przywołać istotę dokonanej przez sąd I instancji oceny prawnej czynów zarzucanych obwinionym, sprowadzającą się do tego, iż zachowanie obwinionych, polegające na staniu i siedzeniu na chodniku, w celu wyrażania swoich poglądów w ramach konstytucyjnie i konwencyjnie zagwarantowanej

wolności wyrażania swoich poglądów', w miejscu zgłoszonego, a w danym momencie nie odbywającego się faktycznie zgromadzenia, nie mogło realizować znamion strony przedmiotowej wykroczenia z art. 52 § 2 pkt 1 k.w'.

Ze wskazanych przyczyn orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.